

ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. om Aaret. Thi hvis det var et saadaant Lejemaal, maatte Staten en skønne Dag kunne sige det op, og saa sad Kommunerne med deres Kaserner og deres $8\frac{1}{2}$ Mill. Kr.s Gæld. Det kan Staten aldeles ikke, de $8\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som Kommunerne her laane, skal Staten forrente. saa længe de skyldes, og dem skal Staten amortisere, indtil der ikke er mere igen af Gælden, og derfor er det i Virkeligheden Staten der til disse Foranstaltninger laaner og udgiver $8\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Et andet Punkt, som ogsaa er afgørende i denne Sag, er Tidspunktet, naar vi faa Sagen til Forhandling, og der er det, jeg vedblivende mener, at hvis det hele havde faaet Lov til at gaa, som den højtærede Forsvarsminister havde tænkt sig, havde vi ikke faaet nogen Bevilling frem i Aar. Den højtærede Forsvarsminister siger: Hvor skulde jeg faa Pengene fra, hvis jeg ikke fik dem bevilgede? Der er aldeles ikke Spørgsmaal om andet, end at den højtærede Forsvarsminister skal have dem bevilgede, men det er uheldigt, naar Ministeren saaledes stiller sig op og bekæmper noget, som han ved ikke skal bekæmpes. Thi det, vi strides om, er, hvorvidt den højtærede Forsvarsminister vilde have krævet Bevillingen i Aar eller først ad Aare, og saa vækker det yderligere min Mistanke, naar den højtærede Forsvarsminister ikke svarer paa dette, men i al Almindelighed siger: Naturligvis maa jeg kræve Bevilling, hvor skulde jeg ellers faa Pengene fra? Nej, Spørgsmaalet er, om den højtærede Forsvarsminister vilde have krævet Bevillingen i Aar, og jeg siger, at det vilde den højtærede Forsvarsminister ikke. Thi hvis der fra ham havde skullet komme noget Forslag i denne Rigsdags-samling, havde han sagt den 7. December i Finansudvalget: Og de Herrer maa imødesee, at der til Finanslovens tredie Behandling kommer et Forslag fra mig angaaende denne Sag. Og havde han under Forhandlingerne den Dag glemt at sige det — under en mundtlig Forhandling kan man jo glemme et eller andet, selv en vigtig Ting, det kan man ikke bebrejde en Mand —, saa udsendte den højtærede Forsvarsminister jo senere en udførlig Redegørelse for hele denne Sags Behandling, og hvis det havde været Meningen at stille Forslag til tredie Behandling angaaende dette Spørgsmaal, havde selvfølgelig den højtærede Forsvarsminister allerede den Gang udslettet hele denne Strid ved at sige: Men de Herrer behøve ikke at være bange, De ere ikke bundne til noget som helst, til Finans-

lovens tredie Behandling kommer der nemlig Forslag, og saa kunne De tage Stilling til det hele. Men det var ikke den højtærede Forsvarsministers Mening. Det fremgaar tydeligt af hele hans Redegørelse, at da han havde Skrivelsen af 10. December 1910 i sin Haand, sagde han: Godt, nu kan jeg slutte Kontrakterne, saa begynde vi at bygge Kaserner, Etablissementer og hele Historien, og saa ad Aare kommer jeg og begærer Bevilling, naar jeg har Brug for Pengene, som det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) sagde, naar Kasernerne ere byggede, Etablissementerne lavede, og man skal begynde at forrente og afdrage. Men det vilde have været fuldkommen utilstedeligt. Vi skulle have Sagen til Drøftelse, inden den er afgjort, ellers have vi ingen Myndighed over den. Vi skulle have Sagen til Afgørelse nu, thi der er ikke det mindste i Vejen for, at der, hvis Lovgivningsmagten vil, kan ændres noget i dette. Der kan meget vel være Tale om, naar vi faa denne Sag frem til en loyal og aaben Forhandling her i Tinget, at vi da kunne ændre et eller andet i de Planer, den højtærede Forsvarsminister har. Der er intet i Vejen for, at vi kunne sige: Paa Grund af den daarlige Tilstand, Finanserne befinde sig i, og da det for hele Lovgivningsmagten er kommet som et Lyn fra en klar Himmel, at der her skal anvendes $8\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Garniseringsforanstaltninger, have vi ikke Raad til at tage denne kolossale Mundfuld paa een Gang. Det var rimeligt, om man sagde: Til næste Aar skal der jo fra dette Ministerium komme store Skatte洛夫orslag, som skulle vise, hvorfra Pengene skulle komme til alle disse og andre store Foranstaltninger, lad os da først faa Pengene. Det er dog en god og sund Økonomi, at man siger: Lad os først faa Pengene ind eller se, hvorfra vi skulle faa Pengene, inden man anvender dem. Kunde man ikke lade det vente et Aar eller to, til man faar Skattepolitikken ført til Ende og derved sikrer sig, at Staten har Raad til at afholde disse Udgifter? Og dette høje Ting kan desuden meget vel sige, at der kan forandres et eller andet i dette, det er for meget at tage $8\frac{1}{2}$ Mill. til disse Foranstaltninger lige straks, nu iværksætter man noget af det, nu flytter man ikke Garnisonerne baade fra Fredericia og Nyborg, men bemyndiger den højtærede Forsvarsminister til at flytte en af Garnisonerne, og hvis det endelig skal være, kunne de sagkyndige jo faa Lov til at sige, hvilken af Garnisonerne det er nødvendigt at flytte først.